Я наказав вивести мого коня зі стайні. Слуга не зрозумів мене. Я пішов сам до стайні, осідлав коня й сів на нього. З далини почув звуки горна й спитав слугу, що то могло б значити. Він не розумів і нічого не чув. На воротях він зупинив мене й запитав:

— Куди від'їжджаєш, пане?

— Не знаю,— відповів я,— але геть звідси, тільки геть звідси. Будь-що геть звідси, щойно так я досягну своєї мети.

— Отже, ти знаєш свою мету? — запитав він.

— Так,— відповів я,— я ж сказав: геть звідси, це й є моя мета.

— Ти не взяв харчів на дорогу,— мовив він.

— Я їх не потребую,— відповів я,— подорож така довга, що я мусів би згинути з голоду, якби в дорозі нічого не дістав. Ніякий запас харчів не може мене врятувати. Це, на щастя, достеменно нескінченна подорож.

Надруковано за виданням: "Франц Кафка. Оповідання у перекладі Івана Кошелівця". Видавництво "Сучасність", 1989.

До цієї публікації увійшли перекладені професором Іваном Кошелівцем (Мюнхен) оповідання як з надрукованого за життя Кафки (перші п'ять творів), так і з посмертної спадщини.